

Allayah. Hvis ikke nå, når?

Fattigdom og daddyissues. Lite viste vi om at sorgprosesser skulle ta så stor plass.

En forestilling om hele familien, men mest av alt en teateropplevelse til de ufødte barna.

Skrevet av Tuva Hennum til hennes sønn Benjamin Hennum Knudsen.

Det er i fosterlivet hårsekkene dannes. Den delen av håret som stikker opp av huden er dødt materiale. Uansett hvor mye dine foreldre avviser din eksistens, så trengs det ikke mer enn et lite hår til for å bevise din tilhørighet.

De fem kosmiske renovasjonsarbeiderne tar for seg ett av fem stadier i en sorgprosess der dokumentarisk teater blandes med store sceniske bilder. Hovedtema er arvesynd og målet er å likestille Guds datter Allayah og Guds sønn. Allayah ble kalt den lille duen som kom flyvende gjennom ørkenen, men ingen fugler flyr inn i sandstormene om de ikke blir jaget. Det er for varmt.

Fem aktører. Fem fugler. Fem rotter. Fem stadier i sorgen og fem elementer.

Denne gangen fokuserer teksten på elementet: Ild. Sorgprosessen: Sinnet.

Familiemedlemmet: Stemor/steforelder rollen.

Denne forestillingen spilles til publikums genitalier i håp om at neste generasjon skal få det litt lettere. Når sannheten blandes med fiksjon, det er da det blir farlig, og det er her, og nå, det begynner.

T: Stemoren min ville gi meg flere millioner i forskudd på arv, om jeg bare lovet å slutte med kunst. Så nå har jeg laget et teaterstykke om henne. I 2020 så la hun rottegift på kjøkkenet vårt, og klippet i stykker ledningen til fryseren og kjøleskapet. Isen til barna smeltet ned i gulvsprekkene. Hvite mark flyttet inn i fisken. Vårt siste måltid. Fisken som hadde ofret alt. Også selve livet.

Jeg står her i dag som et barn.

Som en mamma.

Som en stemor.

Som en pappa.

Som et menneske som prøver å eie min historie. Stjele tilbake stoltheten i et navn.

Jeg. Ønsker ikke. Å la meg bli. Kvelt. Igjen.

Fordi jeg er. Og jeg finnes.

Medusa sender meg e-poster, under pappa sitt navn. Truer med å saksøke meg om jeg viser filmen jeg spilte inn i barndomshjemmet mitt. Hva er et hjem? Hvem eier en historie? Min historie. Hva er en skole? Hva er en mur? 3. mai så ringte veilederen min meg og sa at skolen ikke ville at jeg skulle vise filmen på grunn av truslene fra stemoren min. På selveste pressefrihetens dag, var de enige med Medusa? Spørsmålstegn.

Men det ingen av dere vet er at nøkkelen til huset ligger skjult under våre tunger.

(Teksten gjentas to ganger, først av T, så av H og ender i et kor med minst tre aktører).

Sang 1: Stemmen min sunget av T + H.

(Skrevet og komponert av Hannah Karine Giske. Kun starten av sangen synges først. Hjorten Th går sakte inn med TV-en. Skyver den fremfor seg med noen horn på hodet).

Du ville ta stemmen min.

Alt jeg pustet inn og brydde meg om.

Du ville, du ville ta pusten min, luften min.

Ordene jeg prøvde å formidle.

Tannkjøttet klemt, mellom hud og bein.

Blodstripene, piplende ned, ned mellom fingre.

Unnskyld ytrer jeg, uten en lyd. Gjenom det sammenklemte. Stemmebåndet. Minner om barndom, pådrivende, Familiens golden retriever. I klare, sepia farger. I klare, sepia farger.

Du ville ta stemmen min ...

FILM. (Filmen *et fattigere liv*, vises. Skrevet, regissert og spilt av Tuva Hennem.
<https://vimeo.com/manage/videos/818624173> passord: fattigdom).

Bilde: Henge som gardiner.

T: Jeg kjente at jeg ble liksom sterkere av å bo der. Fikk liksom enklere tanker.

H: Bæring av vann.

T: Hugge ned et tre. Vente. La det tørke. Et helt år. Kutte det opp i små biter.

H: Legge det i hauger.

T: Også tørke det igjen. Enda et år. All denne ventingen for å holde seg varm.

H: Så stjal Medusa veden. Brant den ikke. Bare lot den ligge der å råtne.

T: Tenk om du var et tre. Bladene rasler.

H: Du er et tre som bølger i vinden.

Du er et tre som beveger deg igjennom vinden.

T: Du er et tre som svaier i vinden.

H: Også blir du bare liggende der å råtne.

T: Fordi nå har vi kommet så langt at vi i hvert fall kjenner forråtnelsesprosessen. Før så kjente vi det jo ikke, men nå kjenner vi det, ikke sant, og det, det er helt crazy, altså, å sitte med alt dette her oppi topplokket, rett og slett, og kjenne det i kroppen.

H: Altså hjemmet vårt, hvis vi går tilbake dit, da, det som liksom skulle være fjell å stå på og som ikke var så fjellete, i det hele tatt. Og nå er vi på et helt sånn der svimlende sted, fordi nå har vi, vi har jo jobba

H + T: kolossalt.

T: Vi har brukt masse tid på det.

H: Og nå skal vi til et sted, som vi ikke vet hvor er.

Og det er utrolig spesielt, for vi kan kjenne det i systemet,

T: Ja, at vi skal til et sted,

H: apropos å se.

T: Vi vet jo ikke hvor det er. Vi har ikke lært det, og vi håper jo at vi vil få det til, men vi aner ikke om vi kommer til å få det til.

H: Ja, ikke sant. Og det er en kamp.

Folk sier at det du mister får du dobbelt så stort tilbake.

T: Wow. Fett.

H: Folk sier at det du mister får du dobbelt så stort tilbake. Fett!

T: Ja, folk sier at det du mister får du dobbelt så stort tilbake.

(M spruter røyk fra bak pyramiden).

Th: Dypt inne i en labyrint bor en kvinne med slangehår. Hun er satt der fordi hun er helt vill av sjalusi. Alle som har prøvd å drepe henne har blitt omformet til sten. En dag tar fem søstre med seg et rødt garnnøste av ull, sånn at de ikke skal gå seg vill inne i labyrinten. I hendene har de et knust speil sånn at de ikke trenger å se Medusa inn i øynene.

Sang 2: Sørgepil.

<https://open.spotify.com/track/01011679s9952RS1KfDH9z?si=9pMB7q2fRGmAZL1kcHpOPQ>

(M kjører sakte inn pyramiden. H + T henger å dingler i pappkjolene. M med maske, skyter de gravide pappkjolene med jordbærsyltetøy når sangen er ferdig).

Kor, alle bortsett fra M: Vi **løper** ut i ørkenen med **blikket** festet på bakken. Det begynner ofte i ørkenen. Vi leter etter en **rest**, et **spor**, et **lite tegn** på at hun fremdeles **finnes**. Vi leter i oktavene, i alle sansefølelsene, i kroppens **minner**. La oss **synge** så knoklene festes til hverandre, så **bena** får kjøtt å stå på. Allayah, kvinnen som var en fugl som var en kvinne. Hvis du tror at **romerne** ikke kommer til å komme **hit**, så tar du **feil**. De finner oss **uansett** hvor vi er. De ønsker å vise **verden** at **de** har vunnet.

Bilde: Spiddet på pyramidespissen.

Damekor: **Sånn** som en **mann** har blitt strukket på et **kors**, fra ulike sider, **slik** er vi **spiddet** på pyramidespissen. Satt ned på **den**, fått steiner bunnet fast til **armene** for at **spissen**, **sakte** skal tre seg **lengre inn**.

Bilde: Ri tilbake i tid.

T: I over 4000 år har vi vandret gjennom ørkenen.

H: I over 4000 år har huden under føttene flæret av.

M: Allayah ble født ca. 2000 år før Jesus.

T: Det vil si at Guds datter er nå

Kor: over 4000 år gammel.

H: To hvite, tente lys bar hun ridende på ryggen til en okse.

M: I over 4000 år har hun ridd gjennom ørkenen.

T: Hun står det ikke så mye om i de hellige skriftene.

H: Hun ble heller aldri hengt på et kors,

Kor: det var en helt annen skjebne Gud ville gi til sin førstefødte. Applaus. YA HAYY YA
HAQQ.

Bilde: Helle ut kornet. pløge jorden.

Kor, alle: Vi **kommer** som **svarte fugler flygende** gjennom ørkenen. Vi må tilbake til der det **hele startet**. Der både **vi** og barna våre **mistet** barndommen. Vi står **alene** i støvskyene. Det mennesket vi en gang **var**, er **borte** mellom sandkornene. **Ørkenen** har blitt vårt hjem. Føttene våre **snubler** rundt i **røde ulltråder**, **blåser** skjebnen videre. Om du elsker noen **for høyt** vil du ødelegge dem. I hvert fall var det **sånn** for pappaen til **Allayah**.^{[L][SEP]} **Guds datter**.^{[L][SEP]} **Romerne** ville ha **alt** som var hennes. De krevde ikke bare **hjemmet**, men til og med **drømmene hennes**. Nå drømmer hun bare om en natt uten drømmer.^{[L][SEP]} Hun ble kaldt den **lille duen** som kom **flyvende** gjennom ørkenen,^{[L][SEP]} men ingen fugler flyr **inn** i sandstormene om de ikke blir **jaget**. Det er for varmt. Vi hadde lite før, *men nå har vi **ingenting***. Huden er skrumpet inn i varmen. Håret er hvitt. Den grunnmuren som skulle tåle **alt**. Steinene i den som skulle **vare evig**.^{[L][SEP]} Denne **natten** gikk det opp for meg at steiner kun er **støv** i en annen form, og at **hvert pust** inneholder rester fra templmuren,^{[L][SEP]} **rester** fra det som skulle vare for **alltid**. Vi burde ha forstått at det ikke er så lurt å knytte seg til **et spesielt sted**. **Alle** vet jo at når noe er vanskelig blir det **alltid** verre.^{[L][SEP]} Jo **bedre** det er på stedet der du hører til,^{[L][SEP]} jo **sterkere** ønsker folk deg vekk. Vær **fattig**. Vær en som **skjuler seg** i mørket. Vi er de **desperate**, de **troende**, de som har **tapt** kampen, de **forlatte**. Vi makter ikke lenger å unnsnippe vår skjebne, derfor stuper vi sammen ned i mørket, og der nede tenker vi på **vandringen fra Egypt**.

(Snu retning).

Aldri har lidelsene deres vært virkeligere for oss. Vi føler at det er **dem** vi gråter for når vi sleper med oss den **ødelagte maten** i store poser ned til **søppelkassene**. Det går hull i posen og **tyttebærsyltetøyet** legger seg i en **blodig stripe** nedover stien til porten. Jeg føler meg som en **forvist** jøde som maler dørkarmen min med **blod** for at englene skal **vite** at **her** bor det første fødte barnet. Bare at blodet er **malt ut** for **sent**, noe i oss har allerede **dødd**.

Bilde: Kornsirklér.

Sang 3: Estaferallay. (Sufi dans i spiralen av korn).

T: Jeg har satt et barn til verden som ikke kjenner sin far, det er vel derfor dette gjør litt ekstra vondt. Et barn uten en far.

H: Og når dette blir kjent er det umulig for hennes mor å unnsnippe sin skjebne.

Bilde: Hønedansen. Holde eggene varme.

Bilde: Den store dukken, Anna Dorothea våkner.

Kor, alle: *Herren velsigne dig og bevare dig!*

Herren la sitt åsyn lyse over dig og være dig nådig!

Herren løfte sitt åsyn på dig og gi dig fred!

Således skal de legge mitt navn på Israels barn, og jeg vil velsigne dem.

Kor, alle: **Jeg** er blitt til den dere **frykter**. På denne måten blir jegere til. Jeg merker **villskapen** i meg, **en mørk, glitrende vilje**, fast bestemt på å **overleve**. Her i hulen mellom sandstormene har vi fått **klør**. Skarpe tenner. Akkurat det min stemor fryktet, har hun **skapt**. En dag vil vi møtes igjen. Vi ser hvordan vi **dreper** dere i hvert **skritt** vi tar, hver **dør** vi **lukker**. Alt som kan få **hjerner** til å **spreng**e. La dem tro at det er løvinner de hører, selv om vi kun er **rotter** i deres blikk. Den av oss som vil overleve er kun avhengig av **sener** og **muskler** og **primitiv vilje**. Og alt dette har vi nå. Vi sluker dere i **gapene** våre. Dere er **ingen**. Dere er **spist**. Dere forgiftes i magesyre. Dras inn i fordøyelsessystemet. Ned i tarmene. Inn i det **mørkeste** i oss. Der blir dere **borte** og har ikke lenger noe navn. Og uten et **navn**,

eksisterer dere **ikke**. Salte tårer svir i øynene, men de faller ikke. Amen. Syv knuter.^[1]
Syv knuter.^[2]Syv knuter.

H: Det er det som hjelper mot ondskaper vi står ovenfor.^[1]

T: Jeg har også hørt at inntørket fisk hjelper for å drive vekk demoner.^[2]

H: Merket med kronhjortens tegn.

T: Oppvokst på blodpudding av romerne, og folket mitt som aldri skulle spise blod.

Kor, alle: Vi lager **stadig** avtaler med **døde** kvinner, for **vi** hersker over **fjelltoppene**.
(Alle spidder pyramiden inn i Anna Dorothea).

Bilde: Forherligelse av tortur. (Lyd av droneklang, Hildebrand og Kolbenstvedt. Muren åpnes. Korset kommer inn fra den store døren, bundet fast til K. K drar ut nålene fra huden).

Bilde: Hjortemasker. Vulva kraft.

Sang: Haida Haida.

(Alle med hornene foran vulva. K går ut og slamrer døren igjen bak seg).

H: Syv knuter.

Th: Det er det som hjelper mot ondskaper vi står ovenfor.

T: Det eneste vi kan gjøre nå er å gni kroppene våre inn i salt.

H: Uansett hvor smertefullt det er.

Kor, alle: 9. august. I måneden av ild. Da alle de tre templene falt.

(Den store dukken åpner pyramiden).

Bilde: Inne i pyramiden. (Intervjuet fra stemmen til ungdommen spilt fra en gammel radio).

H: Om vi en dag skal få til å snu dette så ville det hele ha startet en mørk

T: og stormfull natt.

H: Det ville ha regnet sidelengs, og vi ville ha lagt oss ute i regnet,

T: på verandaen. Der ville vi trodd at vi hadde tisset på oss,

H: men vi tisset ikke på oss.

T: Hele kvelde hadde vi holdt hendene på magen

H: i mens vi snakket strengt ned til den:

T: *Er du klar for dette her?*

Ungdommen: Jeg sikter hvert fall på en fast inntekt. Det gjør jeg. Det gjør jeg. Går ikke for skuespiller ass. Sett hvordan det kan gå. Mhm. Ja, ja. Før så ville jeg jo bli skuespiller. Men, og det var jo på grunn av deg. Men så ble jeg litt eldre og innså, liksom, jeg har lyst på en fast inntekt. Det har jeg. Det – skal komme faste penger inn på kontoen. Har ikke lyst til, liksom, å realie på at jeg må lage skuespill eller bla bla bla liksom. Jeg vet bare at jeg ville ha en fast inntekt. Nei, det er jo, man må – noen ganger så må man jo gjøre en bra jobb for å selge så og så mange billetter, og så videre. Orker ikke skrive alt skuespill og sånt, herregud, nei. Men når jeg tenkte at jeg skulle bli skuespiller, så tenkte jeg på å være skuespiller mer som, sånn, de som er med i Marvel og sånn, liksom bare lever fett. Bare får rolle på rolle gratis, kommende inn. Det var det jeg så for meg når jeg var liten. Fordi folk kan jo bruke penger på liksom å se rikere ut enn de er, på en måte, og så bare ha masse gjeld og, og minihus, og, sånn liksom. Altså. Jeg har aldri følt sånn, at jeg har hatt noe lite eller sånn sånn, egentlig. Jeg tror nok ikke hvis jeg hadde fått barn, så tror jeg ikke det f – hvis jeg hadde tenkt å endre yrke, så tror jeg ikke jeg hadde bytta til kunstner med det første. Tror ikke det hadde vært førsteprioriteten. Hva jeg mener om kunsten til mamma? Det kommer jo litt an på hva, da. Noen ting er litt – eh, hva skal man si. Litt mye nakenhet. Mhm. Og litt offentlig for klass – klassen min. Andre ting går bra. Andre ting er bra. Penger forandrer jo alle, liksom. Altså det som var, var det at det var ikke så ille egentlig, der og da, i hodet mitt, fordi – altså, Du var innstilt på at denne familien her, vi skal bo på båt. Så fra båt til hytte, den, det var ikke så ille skifte der, ass. Trodde jeg skulle bo på båt, så ble det hytte i stedet for, liksom. Var ikke så mye forandring der egentlig. Det var ikke nett der, det var ikke dass, det var ikke dusj, det var ikke innlagt vann. Ja. Jeg tror ikke jeg tok med så mange venner dit, jeg. Nei, jeg har egentlig aldri syntet det var kleint at vi måtte gå på utedoen eller et eller annet sånn. Det har jo bare vært sånn, jeg vet ikke, mamma sin lifestyle. Man blir jo vant til alt på en måte. Svært hus. Basseng. Tesla. Kanskje et par Ferrarier. Kanskje en Lambo, bare for å showe off. Kino i huset. Syke stereoanlegg. Ja. Nei, kunstnere – fortjener jo sikkert å tjene mer i forhold

til alt arbeidet de gjør, liksom. Jeg vet ikke. Noen skuespillere og sånt tjenere jo bra, og noen kunstnere tjener bra. Vet ikke. Hm. Få seg en bra jobb eller selge et eller annet sykt kunstverk for dritmye penger og så er du populær. Og da kan du selge hva du vil. Det kommer an på hvor populær kunstneren er, liksom. Jo mer populær kunstneren er, jo mer kommer folk til å by på bildene. Så hvis du skal selge liksom malerier og sånn, alt har jo basically bare å si på hvor populær du er.

Jeg har jo lyst på penger, liksom. Jeg sier jo ikke nei takk til fast inntekt, i stedet for å måtte liksom måtte jobbe ekstra og prøve, gjøre alt ekstra for å få penger inn.

Nei, vil ha penger. Jeg vil ha penger. Jeg liker penger. Elsker penger. For at jeg kan bruke det på hva jeg vil. Penger er alt. Altså penger er absolutt alt. Man trenger jo kunst, jeg vet ikke. Jeg vet ikke, ass. Altså, tenk deg, da – tenk deg, da, hvis alle kunst – kunstnerne blir liksom borte nå, sånn, [knipser], der var de borte, Verden hadde bare blitt grå. Kommer aldri ny musikk, aldri nye filmer, aldri nye skuespill, aldri noen nye malerier. Hadde blitt ganske kjedelig. Alt kan være kunst. Så jeg trenger egentlig ikke å gjøre noenting i timen. Ja, se på det her, da. Kunst. Hengern sånn, bedre kunst. Fy faen altså, nå begynner det å bli avansert kunst her. Dere skjønner poenget mitt. Alt er kunst. Alt – alt kan være kunst. Har du ikke sett folk på museumer som bare tar bananskall, spiser den ferdig og så bare slenger den på gulvet og så til slutt står det folk og tar bilder av banaskallet. Har du ikke sett det? Jo. Til og med på den der, det som er ved Aker Brygge der, der bare sto der en sånn barne, sånn som man har i bil, sånn barnesete, og så lå det en dukke oppi, og så bare sto den på et hjørne der, og vi trodde jo at, at bare noen hadde glemt kiden sin, neida, det var kunst. Det var kunst. Altså hva som helst kan være kunst. Du passer til skuespiller, egentlig. Du er litt sånn, du er litt sånn gæren. Passer til å være skuespiller. Du tenker litt sånn crazy. Det er bra. Du kan ikke ha, være helt sånn blokka inne når du er skuespiller. Må være litt sånn fri. Bryte deg ut av det der *Tilbake til ingenting*-buret. Det er deg. Ja, men deg er så vanskelig, du har ikke – du har ikke lyst til å jobbe, du *liker* ikke å jobbe, du liker ikke å gjøre *noe* annet enn å være skuespiller. *Deg* er det ikke noen annen mulighet enn å bli bare gå oppover i skuespill. Kan ikke bytte til et annet yrke, det, du hadde ikke greid det, du hadde ikke overlevd. Jeg tror ikke du hadde greid en ordentlig jobb da. Dessverre. Tror du er skapt for skuespill. Eller kunstner. Eller whatever.

(Th styrer den lille dukken inne i hytte-verdenen).

Th: Hun har kalt sitt barn lykkens sønn, selv om pappaen hennes ikke tror at kvinner kan se inn i fremtiden. Han kunne sitte i timevis å lese om slekten, sette opp enda større slektstrær. Lese om våre historier. Nå skal jeg skrive din. Der er vi like. Opptatt av det som har vært. Vi hører til hos krigerne. Sammen med resten av vesenene ingen kan kontrollere. Den hemmelige gaven jeg arver etter min far er den klokkerene plystringen. (Thomas plystrer).

(Soldatene kommer luskende fra utsiden. T overtar dukken utover i intervjuet fra radioen).

Dame kor:

August, Tiber, Caligula,
Claudius, Nero og Galba,
Otho, Vitellius, Vespasian,
Titus, Domitian,

Bilde: Soldatene kommer.

T: Blodet til datteren min renner nedover ermene mine. Det blodet jeg hadde strevet så hardt for å sette til verden. Brannalarmen går i det jeg reiser. Romerne vil legge ansvaret over på meg, få det til å virke som om jeg har tent på huset. Huset som har så stor sjel at jeg ikke vet hvordan jeg kan leve uten. Hvorfor skulle jeg skade huset? Nå er det musene som hersker, store onde romere forkledd i små hårete kropp. Vi bare smelter, brenner ikke opp. Huden brenner. Vi brenner, ikke opp. Vi bare smelter. Som gull. Klare til å formes på nytt. På porten inn til huset sto det et skilt. Skilte er nå stjålet, men på skilte sto det: *Våkt dem for Fenriss.*

Sang 4: Ambivalencia.

https://open.spotify.com/track/4tKENT8W0uWBLrcS8NY5A2?si=MPMzyKuZT_KLZ7MC4sGv3w

(Dukken raser stolen. T går til maskene. Henger dukken i et tau fra taket med kontaktmikrofon på. Maskene stikker opp fra hårbadedraktene).

T: Vær fattig.

H: Vær en vandrør.

M: Vær den fredløse.

Kor: En som skuler seg i mørket.

(Romer kvele dans. Romerne ender opp med å prøve å dra ut tungene på damene før de befrukter dem).

Th: *Ikke vær den du er, bli til det du har rundt deg.* Mus er usynlige fordi de så ofte **innhyller** seg i mørket, og når de en sjelden gang **dukker opp**, ser de bare ut som skygger. Før romerne kom var det **kvinnene** som styrte. Akkurat som i gamle Egypt. Akkurat som i barndomshjemmet mitt, der mennene bare kom **innom** i helgen. Hver mandag var en **lykkens dag**.

Bilde: Øynene, som gravid mager.

T: Du vet at ilden vil spre seg fra ett barn til det neste?

H: Medusa forsvant inn i mørket, ble til stein, som igjen blir til sanden i ørkenen. Hun ble natten.

M: Hun ble muren. Hver stein er merket.

T: Skikkelsene som kommer mot oss ligner romerske soldater, de har kommet fra den mørke siden av landet.

H + T + M: Vestlandet. Der ikke noe lys kan slippe til.

Bilde: Øynene observerer.

M: *Pass godt på når du er i nærheten av heksens datter.*

T: *Prøv aldri å fange henne.*

H: *Vingene hennes er svarte.*

T: *Akkurat som på en kråke.*

M: Vi var de desperate,

H: de troende,

T: de som hadde tapt kampen,

H + T + M: men ikke nå. Nå prøver vi å overbevise oss selv om at vi ikke kommer til å bli like gale av velstanden, som henne.

(Øynene legges i fanget på tre ulike publikummere. De går sammen ut på scenen igjen og titter ut mot publikum).

H: Det kjennes som om noen holder øye med oss.

T: Hei.

H: Hallo?

T: Hallo?

Bilde: Melkekartong-ritualet. (H + T + M spyr ned i de tomme porselensdukke-hodene. Alle lager to trekanter hver som sammen legges på gulvet med rød ull tråd. Jødestjerner, hårkransene, røkelse i barnehoder, speil, m.m.).

H: Vi lærte oss å sette pris på det enkle.

T: Lukten av mugg,

H: utedo

T: og gamle senger

H: med fuglelopper.

M: Alt handlet om å overleve.^[L]_[SEPP]

H: Kvinner som ble beskyldt for å drive med hor ble tvunget til å drikke vannet fra tempelgulvet. Da håpet foreldrene at fosteret skulle falle ut av seg selv.

M: Jeg har spart på fugleknokler.

T: Tvunget barna til å spise kylling.

H: Tørket dem i sola, sånn at jeg nå kan kaste dem for å se inn i fremtiden.

T: Tenk på alle fuglene som har ofret livet sitt for oss.

Dame kor: Den av oss som vil overleve er kun avhengig av sener og muskler og primitiv vilje,

og alt dette har vi nå. Vi sluker deg i gapene våre. Du er spist. Du forgiftes i magesyre. Dras inn i fordøyelsessystemet. Ned i tarmene. Inn i det mørkeste i oss, og der blir du borte og har ikke lenger noe navn. Og uten et navn, eksisterer du ikke. Salte tårer svir i øynene, men de faller ikke. Amen. Jeg tenker på ordene pappa sa: *Du har en dues øyne*. Jeg tenkte at duenes øyne ser farlige ut. Det må vel bety at dere er redde for meg. At dere vet at demoner flytter seg fra en person til en annen. Ingen vil ha duer. Duer er luftens rotter sies det. *Hvis det er det jeg er, så er det sann dere har skapt meg*. Et vesen som ikke bryr seg om andres sult, men bare tenker på min egen.

Ta meg med til sengen min, til huset mitt, til byen min, til folket mitt. Skjær en lokk av håret ditt. Bind en knute på den. Gå til det store treet rett utenfor muren og brenn hårstrået over et bål av poppeltrær. Så gjentar du etter meg: *Jeg skulle ikke gjort deg vondt*. Tre ganger. Deretter sier du det baklengs. Minst tre ganger. *Vondt deg gjort ikke skulle Jeg*.

Sang 5: Solregn kun gitarspill. (Transe mot utgangen av sangen).

Th: Det ble fortalt at i den barnehage pappa jobbet i under siviltjenesten levde det to kaniner. Barna syntes det var så spennende med disse to vakre små kaninene som levde på maten fra matpakkerestene som barna mistet under seg. En dag kom pappaen min på jobb med nye tøfler. De små kaninøynene stirret opp på barna fra føttene hans.
(Th plystrer. Alle plystrer i mikrofonene).

M: Hjorten hvisker.

Medusa kommer til å si ting for å skremme deg, men ikke hør etter. Hun kommer til å prøve å bringe ulykker over deg, men ikke vær redd. Det er en ting hun ikke har, som hun trenger for å få makten. Og det er nøkkelen som ligger skjult under våre tunger.

H: Vi hadde passet på å flette håret stramt og binde det opp, tett inntil hodet, sann at når vi sto ansikt til ansikt med Medusa ville hun ikke klare å gripe håret vårt.

T: Hold dere innenfor sirkelen. Her står jeg, barnet hun hadde fått sendt ut i ødemarken. *Tek alle pengane mine, tek alle pengene, men mannen min, han fekk du aldrig*. Jeg har hatt han hele tiden. Det er klart for Allayah sin siste dans.

Sang 5: Solregn.

<https://open.spotify.com/track/7eJM03M7QNII8g7DIYUgHB?si=RO4gatbpQiajCU0hdv1pKg>

Bilde: Fem stokker.

T: Vi har stjålet **trær**

H: fra pappa sin hage.

Th: Fra den 18 mål store strandtomten,

M: som står tom.

T: Rett ved siden av skolen til barna mine, **ligger** den.

(Vi holder trærne. Tar på oss fuglemaskene).

Kor: Nå har vi blitt til **Allayah**, en som går **gjennom** ørkenen. Ikke bare en gang, men tre ganger. Noen av oss er **jaget**, andre av oss har **rømt**. **Ingen** av oss passer inn. Vi prøvde å **advare** dere mot å **forstyrre rottene**. Det er ikke bare det livsfarlige **bittet** som er spesielt ved et slikt vesen, men også **evnen** til å være **aldeles stille**.

Evnen til å være **aldeles stille**.

(Opp på tærne og går mot hverandre bærende på de lange stokkene).

Kor: **Snart** ville **den tid komme**, da vi skulle feire, de **usyrede, brøds, høytid**. **Dagen** da vårt folk ble **befrikk** fra slaveriet i **Egypt**. Vi tenker på Moses i ørkenen, og på at **de** hadde hatt **tro**, selv da det ikke fantes **noe håp**.

(Stokkene mot publikum).

Kor: **Naomi** var blitt **utstøtt** og **tvunget** ut i ørkenen, **sies det** i de gamle tekstene. *Pass **godt på** når du er i **nærheten** av heksens datter. Prøv **aldri** å fange henne. Vingene hennes er **svarte**. Akkurat som på en **kråke**.* Hun ble kaldt den **lille duen** som kom **flyvende** gjennom ørkenen, men ingen fugler **flyr inn i sandstormene** om de ikke blir **jaget**. Det er for **varmt**.

(Stokkene strekkes opp og lager en gapahuk på scenen).

Kor: **Jeg** husker måneden **Av**. **Ild måneden**. **Løvens tid**, når ørkensanden brenner. Den måneden som folket mitt ser på som **ødeleggelsens tid**. Det første tempelet ble ødelagt i denne måneden. Det andre tempelet også, og nå det tredje.

(Vi går ned på fotsålene. Står godt plantet i huset).

Kor: I min fars hus i Jerusalem har vi bestemt oss for å **aldri mer gråte**. Heksene pleier å si det, de orker ikke å bearbeide følelser.

(Fuglene slår på trestammene)

Bilde: Forløsningen

T: Ønsker går tilslutt i oppfyllelse.

H: Så vær forsiktig med hva du **ønsker deg**.

Th: Det finnes **ingen** som ser henne lengre, **ingen** husker hennes navn.

H: Hun ble så paranoid.

T: Hun visste hva hevn var.

Th: Vi snakket samme språk.

H: Hun så for seg **drap** i hver bevegelse.

T: **Moste** hjerner for hvert skritt,

H: eller hver gang døren **slamret** seg igjen bak henne.

Th: Medusa har saksøkt alle søsknene sine,

H: bortsett fra en,

T: som for over 20 år siden sa at hun ikke leger regnet henne som sin søster.

H: Hun har også saksøkt flere av kommunene rundt der de bor.

Th: Dette har bestemor betalt. Nå kjemper hun kamper mot barnevernet.

T: Hun mener at alle barn bør være med sine biologiske foreldre.

H: Incest eller vold, ingenting spiller noen rolle.

Th: så lenge barna er sammen med sin kjernefamilie.

H: Da jeg var liten fikk jeg ikke sitte på i bilen om hun skulle kjøre.

Th: De andre barna fikk lov,

T: men jeg måtte gå som en våt hund i bånd, slepende etter bilen.

Sang 1: Stemmen min. (Med elgitar. Hele sangen).

Du ville ta stemmen min.

Alt jeg pustet inn og brydde meg om.

Du ville, du ville ta pusten min, luften min.

Ordene jeg prøvde å formidle.

Tannkjøttet klemt, mellom hud og bein.

Blodstripene, piplende ned, ned mellom fingre. Unnskyld ytrer jeg, uten en lyd. Gjenom det sammenklemte. Stemmebåndet. Minner om barndom, pådrivende, Familiens golden retriever. I klare, sepia farger. I klare, sepia farger.

Du ville ta stemmen min ..

Å være avhengig av store mannehender. Hans blick blir til noe jeg straks fortrenger. Hans nærhet gjenglemt bak knallharde slag. Tenk om han forstod hvor jævlig redd jeg var. Jeg ser stjerner og planeter. Jeg ser hvordan en hjerne ser ut innenifra. Men jeg kan ikke bare dra. Han har jo en historie. Og han roper noe til meg. Men jeg kan ikke høre det. Har mistet hørselen på øret..

Du ville ta stemmen min ..

Jeg vet jo at det, det er nå, det skjer. Jeg vet det ikke hjelper hvor mye jeg ber. Et liv levd smuldres opp, og drysser ned. Blant tårene jeg aldri rakk og felle. Familiens golden retriever den bjeffer og river meg ut, av ditt grep. Den hadde hørt at jeg skrek. Jeg gjemmer meg i pelsen. Helt til det er over og så reiser jeg meg. Og sjekker om du sover...

H: Du er fredfull når du sover.

(Lyset går. Slutt. Trompetsolo i applausen).